

Stockholm i maj 2001

Kära ni alla som tog beslutet att ge S:t Eriks Medaljen till mig.....

Den 22 maj blev en dag som jag kommer att minnas.
Dagen började flera veckor tidigare. Jag får telefonsamtal från Axel Wennerholm som ber mig boka kvällen den 22 maj. Han säger inte varför.

Jag reser till Nairobi med 25 svenska barn, ungdomar, lärare och bygger Framtidsskepp med 250 barn i Nairobi. När jag landar får jag Dagens Nyheter i min hand. Jag läser. Läser igen. Och igen.... Det står att jag fått S:t Eriks Medaljen.
Hemma är bordet dukat till fest med tårta och blommor. Glädjen är stor. Långsamt, liksom avvaktande bekantar jag mig att jag skall få en Medalj.

Dagen närmar sig. Vad har man på sig? Hur gör man?
Min mamma och min arbetskamrat sen 33 år följer med till Stadshuset.
Jag är inte ensam. Vi är fem som får medalj denna dag. Tre är här.
Vi är samlade hos Axel Wennerholm i det vackra arbetsrummet.
Vi hälsar och ler mot varandra. Så blir det samlad tystnad.
Axel Wennerholm vänder sig till en och en av oss och berättar varför vi får S:t Eriks Medaljen och fäster den på oss – att å bröstet bäras...
Varför just jag? Jag undrar: - Var det stor diskussion? Nej. Beslutet hade varit enhälligt.

Fanfar. Vi vandrar nerför den vackra trappan i Blå Hallen. Musiken spelar. Jag är glad att Axel Wennerholm håller mig under armen. Jag går liksom i trance. Verkligheten är överklig. Vi stannar på trappan. Blå Hallen är fylld av människor vid vackert dukade bord.
Jag hör motiveringen till att vi står där med våra medaljer. Jag hör applåder. Jag vet inte hur jag ska visa min glädje...vi vandrar mot borden vi äter och dricker utsökt mat och dryck.
Vi ser på våra medaljer, fingrar på dem och ler in i varandras ögon... En sån underbar kväll!
Denna Bella Notte!

Axel Wennerholm höjer glasen och skålar med alla, med mig med alla runt omkring. Mamma är stolt och glad. Vännen Sam tar bilder. Vi berättar minnen. Livsögonblick. Vi dansar. Är bland människor jag inte känner. Fångas av ögon. Byter ord och skratt. Det är en stor kväll för många som arbetat i Staden i 30 år som fått sin Guldklocka. 1400 personer firar denna kväll i Stadshuset. Kvällen blir natt. Dansen fortsätter. Samtalen fortsätter.
Det är ljus när jag långsamt vandrar hem... Långsamt... för att inte störa denna afton som blev natt och gryning....

Jag är glad! Jag är stolt! Stort och innerligt Tack!

Kajsa Dahlström